

(המשך מעמוד 15)

זוכר אז בפעם הראשונה את הנומבה בראש. כי פיתאום הצמידו לנו הגררה של "זהו זה", מי יודע מה הולך לקרות. וזה לא היה נעים. אז יום אחר ישבנו בכוננות התאבדות, ואחר

היה לי ברור שאני צריך לחזור לגובה שלי. משך, להסתכל לאנשים בעיניים בגובה שלהם ולא בגובה הביצים

כך ירדו מהרעיון. אחרי כמה ימים נמאס לי מהמידסאות של הנסיס ברמלה, ורציתי לחפש את חירותי האם שלי.

איתך? בירתני איפה סיידי-חרוב. אמרו לי שהיא כביקעה. אז לקחתי את הנשק והתגורר שחתמתי עליהם, ונסעתי בטורפים לכביעה. מצאתי אותם מחופרים שם בוואדי, מול הירדן. מצאתי את המגיד, שבזמני היה מ"פ, והוא קיבל אותי. קיבלתי מחלקה, וכעבור כמה ימים העבירו אותנו דרומה, והתחלנו במילחמה.

מתי זה היה? שבו לפני סיום המילחמה. לאן לקחו אתכם? לאורך התעלה. בהתחלה היינו בצד שלנו, המזרחי. היו לנו קטעי-ליחמה בכוחות קומנדו מצריים, שחצו את התעלה. וב-22 באוקטובר היתה הפסקת-האש הראשונה. כל אותו היום היינו בדרבנו לכיבוש פורט סעיר. ידעתי שאנחנו הולכים למשימה שספק אם נחזור ממנה.

פחדת? בטח שפחדתי יותר מזה: ידעתי את האמת, את המציאות בשטח. ידעתי שאנחנו במצב נחות, ושהרבה מאיתנו לא יחזרו. אני זוכר שנתתי קבוצת-פקודות לחיילים, והרגשתי שאני מנסה לעודד את עצמי ואותם, ודי עובר בעיניים גם עלי וגם עליהם. חשבתי אז שבסדר נפצתי פעמיים ויצאתי מזה, ומי יודע מה יהיה עכשיו.

היציאה שלנו, והתחלנו לפרק את הצידים והתחמושת ואמרתי לעצמי: זהו, יואל, זה נגמר. מחר אתה מזדקק על הציד, נפרד מההורים וחוזר ללונדון. אתה את שלך עשית.

אני חושב שעוד לא הספקנו לפרוק את הציד, והגיעה הורעה שממשיכים וחוצים את התעלה. לא שאלתם שאלות?

מי שאל שאלות? היום שואלים. אז לא שאלו. הכנו שהמילחמה לא נגמרה, ושמענו את רעמי התותחים ואת המטוסים. ולא הבנו מה המשמיה בדיוק.

כמה הייתם? גדוד. בערך 150 איש, שנסעו בוחל"מים. התחלנו במסע לכיוון השטח החקלאי, והתנועה היתה דרומה, לכיוון העיר סואץ. במשך יומיים לחמנו כל הזמן בתוך יעד מצרי, תוך כדי תנועה, במקביל לסוללה המצרית, כשכזדה "הישראלית", המיוזחי, היתה הארמיה השלישית המצרית. והמטרה שלנו היתה לכתר את הארמיה הזאת. כך שהאוייב היה גם לפנינו וגם מאחורינו. ובמשך כל המילחמה המשכתי לצלם.

מה צילמת? הכל. את המילחמה, את ההסתערויות, את הפיצוץ, את הכנתי תיקי-עבודות. בשבילי המצלמה היתה כלי שבאמצעותו התמודדתי עם המציאות הכליכך קשה, שאלה התגלגלותי מהלימודים בלונדון.

היה לי משבר נפשי מאוד קשה. נפלתי מלונדון ישר למציאות הצבאית, לשפה הצבאית, פיתאום כולם נראו לי אחרים. המעבר היה מאוד קשה, והמצלמה, שהיתה לי על הכתף במקביל לקלצ'ניקוב, היתה מעין חיץ, ודרך מאוד בלתי מודעת להתמודד עם האירועים.

צילמתי. ועד היום אני לא מבין איך תיפעתלי את שני הכלים ביחד. הייתי רץ, מסתער ומצלם. פיתאום זו היתה הגשמת החלום של אחרי הלימודים. ובראש חשבתי שאני חוזר ללונדון, ושאת עבודת-הגמר של השנה כבר עשיתי במילחמה. והתיק שלי היה עמוס בנגטיבים.

זה היה עד הרגע שבו נתקלנו בכוח-שיריון לפנינו, והתחלנו להיערך כדי לתקוף אותו. קיבלנו פקודה להזדרז ולהגיע לעיר סואץ, ותוך כדי התנועה חטפנו פגיעה ישירה מהצד השני, הישראלי. חטפנו פגיעה ישירה.

באיזה מצב הייתם? אני ישבתי בקידמת הנגמ"ש, למעלה, ועל

עבר לי בראש שאין לי רגליים. ומכיוון שלא יכולתי לזוז, לא יכולתי להרים את הראש או את הידיים. לא יכולתי לברוק את הרגליים.

צעקת? לא. התעוררתי כשמעלי כבר היה החובש של הפלוגה. פתחתי את העיניים והוא היה מעלי. שאלתי אותו אם יש לי רגליים והוא אמר שכן. לא האמנתי.

הוא אמר שהכל בסדר. שאלתי אם נפגענו, והוא אמר שכן, אבל שהכל בסדר, שכולם באיזור. זה היה שעה אחרי הפגיעה. ואז הגיע המ"פ ושאלתי אותו מה קורה, ואף אחד לא סיפר לי מה קרה לנגמ"ש. ושוב שאלתי אם יש לי רגליים, והוא אמר שכן, ואז נרגעתי. מסביב נמשכה המילחמה. אנחנו נתקלנו בכוח-קומנדו מצרי, וזה היה קטע קשה.

הניחו אותי על נגמ"ש-רפואה, ושם פיתאום פגשתי את החיילים שלי. וכשאני אומר פגשתי, זה אפנה של חלקים. מחזה נוראי. לא היה עם הכאבים הנוראיים שלך והחיילים מסביב דוממים.

תמונות נוראיות. 16 חבר'ה מתוך ה-19 נהרגו שם. והתחושה שליוותה אותי היתה של איך יוצאים מפה. ופיתאום היתה לי תחושה איומה של חוסר-אונים. הרגשה שאתה לא מסוגל לעשות כלום. מילא הכאבים והמורפיום, אבל הרגשה שאין לך מושג מה קורה, ומסביב יריות וקליעים וכל הנגמ"ש הוא אימפוטנטי, כי חוץ מהרופא והנהג כולם גוויות.

תחושת חוסר-האונים היתה איומה. זה חוסר יכולת לתפקד. וזה יצר אצלי זעם, וחשבתי לאן הגעתי. חשבתי שזה לא הוגן. במצב הזה, המילחמה אינה הוגנת.

מדוע? כי אם אתה שלם, ומולך בא צבא, אז זה צבא מול צבא, ומי שיותר חזק ויותר טוב — מנצח. אבל כשאתה שוכב פצוע, ולא מסוגל להשיב מילחמה, זה לא הוגן.

אבל איכשהו יצאנו מזה. אחרי הרבה שעות של טיולטולים וכאבים והתעלפויות והתעוררויות, מצאתי את עצמי בתאג"ד, אחר-כך במטוק, בבית החולים ברפידים ואחר-כך במטוס לבית-חולים בארץ.

בנגמ"ש היו פצועים ומתים ביחד? היו מתים, היו שגססו, אני לא כליכך ראיתי מסביב. ראיתי איברים פתוחים, שמעתי גניחות, חירחרורים, ואני חלק מזה.

חשבת שתמות?

כשלב היה, תחושת-המוות היתה קשורה יותר לתוסר-האונים, ולא לפגיעה. כשהגעתי לרפידים והתעוררתי לכמה דקות, הבנתי שאני פצוע מאוד קשה. אבל כשהעלו אותי למטוס לארץ, היתה לי הרגשה טובה. כי בבית החולים ברפידים היו המון פצועים, ומישהו עבר ואמר שאותי צריך לשלוח לארץ, והיתה לי הרגשה שמטפלים בי, שאני בידיים טובות. תחושה ביתית.

במטוס פיתאום התחיל מאבק שלי בעייפות ובתדרדרה, ואמרתי לעצמי שככה מתים. כליכך פשוט. בא לי לעצום את העיניים וזהו. זה נראה לי יותר מדי פשוט ומאוד לא-הוגן.

למה?

כי אמרתי שאני גומר, ומי יודע מה יקרה איתי אחר-כך, שבסך-הכל זה לא נורא, אבל המיטפחה והחברים שאני משאיר מאחורי יצטרכו להתמודד עם הכאב, וחשבתי שזה לא פייר, והחלטתי שאני צריך להחזיק בחיים, שאני נאבק ומנסה ונהנה מהכאבים, מכיוון שחשבתי שהכאבים יחזיקו

שרון עם בנו, איתי

חשבתי שככה חמים. כליכך פשוטו

איפה נמצעת בסדיר?

במירפיים בבקעה. זאת אמרת שהיתה לך הרגשה מוחשית לקראת מה אתה הולך?

בטח שידעתי, למרות שבסדיר הכל נראה אחרת. אתה ילד, לא מבין מה יש להפסיד. והנה אני, בפעם הראשונה בחיים התחלתי לחיות, הייתי בתהליך הגשמה עצמית. ראיתי את החלום מתגשם.

והכל תוך כדי התנועה ליעד, שהיתה קשה בפני עצמה. היתה אפולולית של דימדומים. זו היתה תמונה מרהיבה כביצות. ופיתאום אמרו לנו בקשר לעמוד. המתנו שעה, והסתבר שהפסקת-האש נכנסת לתוקף.

נשמתי לרווחה. ואז אמרו לנו להתקפל. הצעירים כעסו. היתה תחושה שזהו, הקטע הזה נגמר. הגענו לאיוו ריקליה באיזור. זה היה בסיס

שרון בצילום עצמי בצניחה הראשונה

בבתי וצחקתי, בבתי וצחקתי...

אותי בחיים. ואתה רוצה שיכאב לך יותר, כדי שלא תלך לאיבוד.

אלה היו רגעים של פחד? זה כבר לא פחד, זה מין זהו זה, ככה זה נגמר. והכל נראה כליכך פשוט, פיתאום. אף פעם לא האמנת שזה יקרה, והנה זה קורה. ובכל פעם שהתעוררתי, אמרתי שניצלתי, שעוד לא גמרתי, שהפעם אחוּק יותר חזק. וזהו.

בעצם, פה התחיל המאבק שאני לא אתן לעצמי ליפול, שאני חייב להילחם כשיניינים. בעצם עוד לא קלטתי מה קרה, ומה סוג הפגיעה, אבל היתה לי הרגשה שאותי לא יכריעו, ושאיני אחזור להיות מה שרציתי להיות. שאם יצאתי מהגיהנום הזה, עכשיו הכל תלוי בי. ואם זה תלוי בי, אז אותי לא יכריעו.

ומתי נודע לך מה יש לך? לאט-לאט. אני לא יכול להצביע על יום או שעה שבאה מישלחת-רפואים להגיד לי שהימים והלילה אני משותק ב-100%, שיותר לא תלך, לא תזיין, לא תשתין. לא היה דבר כזה.

וגם כשאמר, אני לא רציתי לשמוע ולהבין. הייתי משוכנע שהם לא יודעים עם מי יש להם עסק, שאני מפה קם. הייתי משוכנע שאני חוזר ללונדון, וממשיך לצלם.

חשבתי שזו תאונה קטנה, ושאיני אתגבר עליה. ואולי בגלל הבלוף ומנגנוני-ההגנה וההתייחסות שאני אחליט מה שיש לי ומה שאני אעשה, עברתי שנה מאד... זה היה טריפ של לחימה, להוכיח לעצמך ולכולם.

בסוף עריכת הסרט, כשהקדשתי אותו

לחיילים, הרגשתי שסוף סוף עברתי את תגובת האבל האמיתית על מה שקרה אז

לא היה לי זמן לרחמים. זו היתה הקצנה לכיוון השני.

היום אני לא מבין איך ולמה, אבל ככה זה עבר. זו היתה שנה קשה של עבודה ובסופה מצאתי את עצמי עומד על הרגליים, בניגוד לתחויות, ומדלג ודוחק את כל הרג"חות הרפואיים.

היית צריך להיות מרותק לביסאי גלגלים, שדוע הרגזקשות על הבייבי? ביסאי לא יותר נוח?

תנסי ותגיד לי? האמת היא שזה בוודאי יותר נוח, אבל מהמאבק שלך עם עצמך ועם הדימוי שלך, איך אתה רוצה להיראות, כאמלל, כנפלא, לי היה ברור שאני צריך לחזור לגובה מטר, להסתכל לאנשים בעיניים בגובה שלי ולא בגובה הביצים.

זו היתה המטרה, ובכל תחום, עד היום, אני קובע קודם-כל את המטרה. נקודת-המוצא היא מה אתה רוצה, ולא הדיאגנוזה הרפואית. אתה תמצא את הדרך להגיע למטרה.

במהלך כל התקופה הזאת, האם חשבת מדוע בכלל היית צריך לחזור מלונדון?

פשוט לא.

לא היה בך שום כעס?